

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

הבית לצמיחה אישית ורוחנית
דרך הבעש"ט

גיליון מס' 271 | יב' סיוון התשפ"ב

בהעלותך

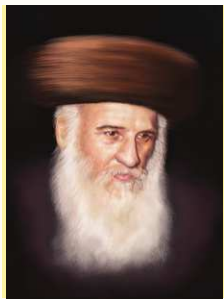
זמני כניסה ויציאת שבת

יציאה	כניסה	חיפה
20:31	19:18	תל אביב
20:29	19:27	ירושלים
20:27	19:10	באר שבע
20:27	19:25	

הגיליון הוקדש

לעיני ענת בת יודיה וגדעון ז"ל ולהצלחת יודיה בת שויה והילדים יוחאי ואמיר ולחזרה בתשובה שלמה

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד ה'דרך'

ליצירת קשר
054-8424530

ידיד ע"י עמותת דרך הבעש"ט ע"ר. 580660942

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש דרך הבעל שם טוב

האויב המושיע

הוא זקוק לרחמים, הוא תלוי בסיעתא דישמיא. מה יקרה כעת? "וּנְזַפְרָתֶם לְפָנַי ה' אֱלֹהֵיכֶם". בזמן שאדם מגיע ללב נשבר וזאת כאמור מכתוצאה של המצב הארצי שלו אז הוא זוכה שמתגלה לו האור הפנימי שנמצא בתוך הארציות שלו. בתוך הפחדים הארציים שלו הוא זוכה לגלות יראת שמיים, בתוך הכעסים שלו הוא זוכה לגלות שמחה והתלהבות בעבודת השם.

"וּנְזַפְרָתֶם מֵאִיְבֵיכֶם", לא כתוב 'וּנוֹשְׁעֶתֶם' בלבד אלא, 'וּנְזַפְרָתֶם מֵאִיְבֵיכֶם' בא להאיר לנו כאן חידוש עצום ונשגב: הישועה שלך תגיע מהאויב עצמו! כלומר הוא עצמו האויב יהיה הישועה שלך! כיצד? כמו שאמרנו, על ידי שממנו עצמו מינייה וביה אתה תגלה את האור שהיה בתוך האויב שלך!

למדנו כאן כלל חשוב: בעצם בכל דבר של ניסיון ומלחמה שבאה עליך עומדים בפניך שתי אפשרויות, האחת היא: למגר את האויב, להכניע אותו. אבל, יש לך גם את הדרך הנבחרת והיא שלא רק למגר את האויב אלא להפוך את האויב עצמו לישועה! לקחת את היצרים, את העניינים הכי מסוכנים, הכי מפריעים שיש לך, ולסחוב אותם אל הקדושה.

בואו גם אנחנו נלמד מהדרך הנפלאה הזאת ונגיע ל - "וּנְזַפְרָתֶם מֵאִיְבֵיכֶם" שמהאויב עצמו נגיע לישועה.

שבת שלום ומבורך

"וְכִי תִבְאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל הַצָּר הַצָּר אֶתְכֶם וְהִרְעַתֶם בְּחֻצְרוֹת וּנְזַפְרָתֶם לְפָנַי ה' אֱלֹקֵיכֶם וּנְזַפְרָתֶם מֵאִיְבֵיכֶם." (במדבר י ט)

צריך להבין מדוע נאמר על "הצר הצורר אתכם"? ברור שמלחמה בארץ זה לא על מי שאוהב שלכם, אלא עם מי שצורר אתכם.

"וְהִרְעַתֶם בְּחֻצְרוֹת" - מדוע דווקא תרועה ולא תקיעה? אפשר בעז"ה לבאר נפלא על פי ה'דרך':

"וְכִי תִבְאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם" - כאשר תבוא לאדם מלחמה על עניינים ארציים - "בארצכם", כגון שנופל לפעמים בתאוות, בפחדים ובכל מיני כעסים.

מהיכן תבוא לך המלחמה הזאת? מחמת "הצר הצרר" מדגישה התורה דע לך שזה ממי שצורר אותכם. מי צורר אתכם? היצר הרע! הוא האויב האמיתי של האדם.

אומרת התורה בוודאי תרצו לצאת ולהילחם נגדו, בואו תשמעו כיצד תנצחו אותו: "וְהִרְעַתֶם בְּחֻצְרוֹת". דווקא לשון של תרועה שהיא מלשון שביירה, כמו שנאמר "תִּרְעַם בְּשֹׁבֵט בְּרִזָּל כְּכֹלֵי יוֹצֵר תִּנְפְצִים" (תהילים ב ט)

הדרך לנצח את אותו יצר הרע שמתקיף אותך בעניינים הארציים שלך, בתאוות, בפחדים וכדומה, היא על ידי וְהִרְעַתֶם בְּחֻצְרוֹת פירושו שתגיע למצב של לב נשבר.

כשאדם נמצא בניסיון והוא מגיע מהניסיון שלו למצב של תרועה, כלומר שמגיע להכרה בכך שהוא מצד עצמו קשור לעולם החומר הגשמי, הוא קשור למצב של נפילה,

יש לי שאלה

להתמודד עם הפגיעות מאשתי

אלא הבורא עולם, בין אם בורא עולם רצה ללמד אותך לגבי טבעך האמיתי, כדי שתזכה להינצל מהגאוה ומדברים נוספים, ובין אם לכפר לך על עוונותיך בדרך של ביזיונות.

מה אתה יכול לעשות בקשר אליה? דווקא העבודה הזו 'להבין שבורא עולם מדבר אל האדם' ולא האשה, היא בסופו של דבר זו שתביא לחיזוק הקשר המקורי בין הפוגע לנפגע, ויהיה כאן אחוי מחדש של החבל המנותק. שתזכה לבשורות טובות.

יש לכם שאלה לרב? שלחו אלינו Derech.alon@gmail.com

אני בעל שמקבל יחס של מילים פוגעניות מאד מאשתי וזה גורם לי בפירוש לניתוק של חבל האהבה ולאבד את האימון באשתי, כיצד הרב מציע לי להתמודד עם זה לפי דרך הבעל שם טוב?

תשובת הרב:

לידידי היקר... היי, נכון שמצד אשתך היא מתנהגת בצורה כזאת שחמורה וגורמת לכאבים וליסורים כלפיך, אלא שאתה הבעל צריך לקחת את הדברים מנקודת מבטך, ולא מנקודת מבטה של אשתך. כלומר עליך מוטל קודם כל להחדיר לעצמך שמי שדיבר אליך קשות - זה לא אשתך

לכבוד הרב שלום וברכה, שמעתי שיחה של ה'דרך' בעניין "לא לחתוך את החבל" (פרשת שופטים) על כך שחייב להיזהר מאוד מלהוציא מילים פוגעניות לילדים שלנו כמו "חבל שנולדת", וכמובן שלא מדובר על בכוונה אלא מבלי משים - מתוך כעס וכו', וכן אשה לבעלה ולהיפך, כי המילים האלה שיוצאות בשעת 'רצון' כזו הם מגלות על מה שנמצא עמוק בתוך הלב של השני, ולכן קשה מאוד לתקן אותם אחר כך, בפרט שהם מנתקות את הקשר שאותו צריך תמיד לשמור כגבול שלא עוברים, רציתי לשאול:

מאות תשובות

בנושאים שחשובים לך אישית מחכים לך בעולם ההדרכה של קו דרך הבעש"ט

03-30-90-900

שלוחה 16

בסיעתא דשמייא נפתחה מחלקת שידוכים בדרך הבעש"ט.

ניתן לפנות במייל Derechbst@gmail.com

חתולה עם ראש גדול וספר תהילים

הדיבורים האלה.

יסוד הדברים מתחיל בדברי הגמרא במסכת יבמות (סב ע"ב) המציינת כך: **"תנו רבנן האוהב את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו וכו'"** - קודם כתוב **שאוהבה** ולאחר מכן **מכבדה**. ואילו הרמב"ם מציין להלכה בסדר הפוך מהגמרא. וכך כותב הרמב"ם: **"משנה תורה, הלכות אישות, פרק ט"ו, הלכה י"ט"** **"וכן צו חכמים שיהיה אדם מכבד את אשתו יתר מגופו ואוהבה כגופו"** - קודם הזכיר את **הכבוד** לאשה ולאחר מכן את **האהבה** אליה.

ושאלתנו: מדוע פסק הרמב"ם להלכה בסדר הפוך מדברי הגמרא?

רואים מדברי הרמב"ם יסוד עצום:

"אדם שלא מכבד את השני אין לו לחשוב בכלל על לאהוב אותו".

ומיד נרחיב אי"ה:

התיאור הבא יעשה לכם קצת צמרמורת בגב, אבל למרבה הצער זה רק תיאור קצר ממה שבאמת פוגש אותנו: קורה שהילד הקטן שלנו חוזר מהגן עם ציור... כולם ציירו מדורה של ל"ג בעומר וגם הוא ניסה את כוחו... הילד בא הביתה מצפה כולו להראות את יצירת האומנות לאביו, אבל אבא שלו (שזה אנחנו...) עסוק בטלפון, טרוד באמצע עסקים, והילד המתוק שלו כולו משולהב, "אבא, תראה מה ציירתי" והאבא תוך כדי שהוא בטלפון עם אנשים אומר לו "לך, אל תפריע לי באמצע הטלפון עם ציורים. לך לאמא עכשיו" האבא 'שולח' אותו מעליו.

הילד המאוכזב פונה לאמא שלו (שזה אנחנו...) "אמא, אמא, תראי מה עשינו בגן, תראי מה ציירנו, מדורה של ל"ג בעומר". והאמא

שלמה המלך אומר לנו את אחד הפסוקים היסודיים ביותר בחינוך, פסוק אשר כל מחנך או מרצה לחינוך יודע בעל פה, והוא: **"חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור הימנה"**.

אלא שלכאורה פסוק זה סותר את אחד מכללי החינוך המפורסמים והידועים, והוא: ש"חינוך הילד מתחיל כבר מרגע שהוא נולד".

יודע מה שאמרו חז"ל על ר' יהושע בן חנניה: **"אשרי יולדתו"**. ומדוע? כי כבר בהיות אמו מעוברת הייתה הולכת על יד בתי כנסיות ובתי מדרשות כדי שכבר בהיותו עובר ישמעו אוזניו דברי תורה ויכנסו לליבו. וכן לאחר שנולד הייתה מניחה את העריסה שלו בין ברכי תלמידי חכמים שלומדים תורה ושישפיע על נפשו קדושה וטהרה.

יוצא אם כן ש"חנוך לנער" זה כבר מאוחר... אם חייבת לגיל שהוא נער פיספסת שנים חשובות ויסודיות בנפשו, אולי היה מתאים יותר לכתוב "חנוך לילד"...

עד כאן 'שלמה המלך' בספר משלי, ברשותכם נעבור לשיר השירים שאף אותו כתב שלמה.

"פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי" ארבע לשונות של קשר וחובה נאמרו כאן בדרך משל על האישה, אלא שלכאורה הסדר שלהם אינו מובן. שהרי הלשון **'אחות'** בוודאי בא לבטא קשר חזק מאוד, שהרי אח ואחות הם קשורים לעולם ללא יכולת להיפרד. אם כן יותר היה מתאים קודם לציין לנו בפסוק את הלשון **'רעייתי'** שרומז על השלב הראשון בקשר של אדם עם אשתו שהוא קודם כל עצם הנישואין, ורק לאחר מכן שמתחזק הקשר הוא נהיה בדרגת **'אחות'**, ולא ההיפך. **מדוע בחר שלמה למנות את סדר הקירבה בין בעל לאשתו דווקא מ'אחות' אל 'רעייתי' ולא להיפך?**

כעת ניגש אל פרשתנו פרשת 'בהעלותך'.

"בהעלותך את הנרות וגו'" - ישנן שתי מלאכות הקשורות להדלקת המנורה. האחד: **"הטבת הנרות"**, כלומר סידור הפתילות, כשנשאר אפר מההדלקה של אתמול צריך לנקות אותו ולארגן פתילה חדשה ויפה. המלאכה השניה זו **"הדלקת הנרות"**.

לכאורה היינו אומרים שהדלקת הנרות היא החשובה יותר, אבל מפליא לגלות ש**'הטבת הנרות'** כשרה אך ורק על ידי כהן שיעשנה ולא על ידי אחר (דהיינו לא לוי ולא ישראל), ואילו מלאכת ההדלקה כשרה בכל אחד!!! **אפילו אינו כהן.**

שאלתנו: מהו סוד ההטבה של הנרות שנמסר אך ורק לידי הכהנים בלבד?

יש לנו השבוע את אחד היסודות היפים ביותר ששמעתי בחיי, היה שווה לבוא לעולם רק בשביל

החכמה אומרת לו: "מדורה של ל"ג בעומר? איפה העצים? בכל מדורה יש עצים מלמטה..." הילד מסתכל רואה שבאמת אין עצים... "איפה העצים? הם נשרפו..."

והאמא ממשיכה: "ואיפה האש? לא רואים פה אש?" שוב הילד לוקח את הציור ומחפש את האש אבל אין אש. הוא מנסה להסביר "אמא, מכבי האש כבר כיבו את האש..."

והאמא מסכמת: "תגידי לי, מה הקשקוש הזה? זה ציור זה? זה קשקוש".

בלילה לאחר שהילד נרדם, אמא שלו עושה סדר בבית ומגלה את הציור על יד המיטה של הילד ובהינף יד היא מקמטת וזורקת את הציור לפח...

אבל אז הגיע יום שישי... והאבא היקר שלנו רוצה לצאת אל בית הכנסת, הוא שמע ב'דרך הבעל שם טוב' שצריך לדבר עם הילדים במילים חמות, אז הוא אומר לבן: "מתוקי, נשמה של אבא, בוא נלך יחד לבית הכנסת, אבא אוהב אותך" הילד מסתכל על אביו ואומר לו: "לא. אני נשאר בבית". האבא מנסה שוב "אבל אבא אוהב אותך, נלך ביחד". והילד עונה "לא. אני נשאר בבית".

אתה האבא היקר לא מבין 'מה קרה על הבן שלי זה לא עובד'? אבל הסיבה לכך טמונה עמוק מאוד בנפש הילד. הילד הקטן לא שכח את מה שהיה באמצע השבוע, בלב שלו הוא עונה לאבא שלו את התשובה, אבל האבא לא שומע אותה: **'אחרי שתתייחס אליי כאדם יש מה לדבר איתי על אהבה'**, לאחר שכל השבוע לא קיבלתי ממך יחס מינימלי של 'אדם לאדם' איך אתה רוצה לומר לי עכשיו שאתה אוהב אותי?

ברשותכם אוסיף דוגמא מוכרת נוספת: כולנו מכירים את זה שמזמינים לשבת אורחים, ואז אחד הילדים (לא תמיד רק אחד...) לא מתנהג הכי בנימוס ומעז לקחת מהכיבוד עוד לפני ברכת המזון ואתה האבא לא יכול לסבול זאת וליד כולם נוזף בו ומשפיל אותו. כבוד האבא היקר, איך אחר כך תבוא אל הילד הזה במילים של חיבה ואהבה? הוא לא יספור אותך בכלל...

אנחנו כהורים לא מבינים מדוע איבדנו את יכולת ההשפעה על הילד שלנו? והתשובה היא: כי נפלנו בשורש של הדברים שהוא ה**"כבוד לילדינו"**.

שימו לב, בכל בית יש ויכוחים. בבית שלא מתווכחים משהו לא תקין שם... ובכל זאת ישנם ויכוחים וישנם ויכוחים.

למשל, כעת הייתה לנו שבת שמיד לאחריה 'חג השבועות'. כבר לפני החג פנה הבעל לאשתו ואמר לה: "אשתי היקרה, אני חושב שכדאי שהשנה נהיה אצל הוריי, פה בשכונה אנשים מפצחים גרעינים כל הלילה במקום ללמוד או לקרוא את התקין, כל הערב עסוקים באכילת

הנכם מוזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!

החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!

חדש! חיזוק יומי קצר: 03-3090-990

הקו המלא: 03-3090-900

רטון יומי: 058-3139000

מנשה צאלח 8 רמלה

בשעה 20:45

בית הכנסת 'הקראון'

יום חמישי | לגברים ולנשים

מנחם בגין 24 פתח תקווה

בשעה 22:00

בית הכנסת תהילות השם

יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק

בשעה 18:00

בית הכנסת אחוזת מרדכי

יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב 24

בשעה 21:00

בית הכנסת נחלת אבות

יום שלישי | לגברים ולנשים

אווהב אותך, אתה הבן המתוק שלי" יש על מה לדבר, הקרקע אצלו כבר מוכנה.

הסוד האדיר הזה כתוב בפסוק אותו הבאנו לעיל, "פתחי לי אחותי ורק אחר כך רעיתי" קודם כל תהיה לאשתך כאח, תן לה כבוד כמו אח ואחות שעברו את החיים יחד, אתם אחים לצרה ולשמחה. וכמו שאמרנו שרק אם אתה משדר לי במחשבה שלך שאתה בראש שלי, שאתה בגובה שלי ולא שאתה מאחורי מזלזל בי, רק אז אפשר לעבור אל השלב של "רעיתי". דבר זה נרמז גם בפסוק הידוע: "למען אחי ורעי", קודם אחי ואחר כך רעי.

אין ספק שזהו יסוד ענק שבענקים. זאת המנורה הקדושה! קודם כל להיטיב את הנרות - לא לזלזל. כשאתה מטיב את הנרות אתה פוגש את הפסולת של אתמול - כל מיני תכונות שלא נראות לך כל כך טוב בעין שלך, ואתה ברגישות רבה מטפלת, ומסדרת פתילה חדשה להדלקה הבאה. **אתה יוצק את השמן לאור שיבוא לאחר מכן.** זוהי עבודה שכשרה רק בכהן. לא יאומן !!!

את ההדלקה בעצמה - להעלות את האש, לתת את האהבה, כל אחד יכול לעשות זאת! אבל השלב של ההכנה וקירוב הלבבות אחד לשני זה תלוי באנשים חכמים, אנשים רציניים כמו אהרון הכהן שהוא הסמל של "אוהב שלום ורודף שלום".

נסיים בסיפור על החפץ חיים זיע"א. אחד הבחורים בישיבת ראדין, (ישיבתו של החפץ חיים) נתפס שהוא מקלקל אחרים. והיה צורך להרחיקו מהישיבה. בצער גדול החליט החפץ חיים להרחיקו מהישיבה ולא לתת לו אפילו להישאר עד למחרת בבוקר... היכן ישהה בנתיים הבחור ולאן יפנה בשעת ליל כה מאוחרת? הזמין אותו החפץ חיים לביתו לישון. כשהגיע הבחור נעמד החפץ חיים בעצמו והכין לו ארוחת ערב משיביעה והציע לו את המיטה שלו. באמצע הלילה הקריר הרגיש הבחור שמישהו מסדר לו את השמיכה ועוטף אותו כהוגן כדי שלא יתקרר.

אותו בחור יצא לתרבות רעה אבל בכל הפעמים עמד בניסיון ולא המיר את דתו. **אף הוא הסביר מה נתן לו את הכח לעמוד בניסיון** "אותו לילה שהחפץ חיים ככה כיבד אותי, זה שמר עלי להישאר יהודי".

המסר של החפץ חיים לבחור היה: נכון, אתה לא שייך לישיבה שלנו אבל אתה עדיין בן אדם, זה לא אומר שאם אתה מקלקל בחורים אני לא אכבד אותך, אדרבה אתה עדיין אורח שלי, תאכל אצלי ותישן במיטה שלי. כי גם במצבים כאלה אפשר ללכת אותך".

זה המסר שאנחנו חייבים ליזכור לפני שאנחנו ניגשים לחינוך ילדינו, קודם כל נכבד ומשם נמשיך לשדר גם אהבה.

**יהי רצון שנוכח ללכת בדרך האמת
אמן כן יהי רצון.**

אני חושב שאתם מבינים כבר במה נפל הבעל הזה שבאמת הוא אדם נחמד מטבעו. אלא שהוא טעה לחשוב שיש אהבה גם ללא כבוד! וזה אינו כן, כי כדי להתחיל לאהוב את השני וקל וחומר את אשתך, אתה חייב להתחיל קודם עם השלב הראשון והוא **שתכבד אותה.** אין הכוונה לתת לה כבוד! אלא לכבד אותה! לתת לה את ההרגשה שהיא אדם! עם רצונות ורגשות ולא אוויר שמסתובב בבית. גם את האוויר אני אוהב... בלעדיו אין לנו חמצן, אבל האם אני מכבד אותך? ברור שלא. את אשתך ואת בעלך אתה ואת חייבים לכבד, **וזה עוד לפני ה'לאהוב'.**

"חנוך לנוע על פי דרכו" - בוודאי שצריך לחנכו מיד כשהוא ילד, אבל השאלה היא האם אתה מחנך אותו כילד או כנער? כלומר האם אתה משדר לו דרך החינוך שלך 'אתה בסך הכל ילד, אתה חייב אותי כדי לשרוד' וכו' או שאתה נותן לו את ההרגשה שהוא נער, שהוא בוגר עם רגשות ורצונות ואתה רק עוזר ומכווין אותו יחד 'יד ביד' לטובתו. **זה בעצם נקרא לכבד אותו.** זה סוד החינוך שמלמד אותנו שלמה בחוכמתו.

בורא עולם הביא לי אישית ניסיון בדיוק כזה. ומתי? **מיד אחרי ליל שבועות.**

למדנו כל הלילה, זכינו גם להתפלל שחרית למרות שאז זה הכי קשה... בחזור מהתפילה אני הולך יחד עם חברים, אני כבר מחכה לקידוש שאעשה בבית עם העוגות גבינה ולעלות למיטה... **לפתע** בני הצעיר שיחי' שהיה אז בערך בגיל 11 התחיל למשוך אותי לכיוון מכונית שעמדה בקצה המדרכה, "אבא, בוא תראה יש פה חתולה עם ראש כזה גדול"... אני באותו זמן עם החברים הולכים יחד ומדברים דברי תורה, דברים שעומדים ברומו של עולם, באותו רגע עמד לי על קצה הלשון "תגיד לי, אתה לא רואה שאני פה באמצע? איך הבאת לי חתולה עם ראש גדול? איך זה קשור לחג שבועות?"

ריחם עליי בורא עולם, והזכיר לי את היסוד הזה: **"אל תזלזל בו, במיוחד שאתה לפני אנשים..."** - אמרתי לו "שים עליה עין שלא תברח אני כבר בא". סיימתי לדבר עם החברים, ניגשתי אליו ושאלתי אותו "איפה היא?" הוא אמר: "היא מתחת למכונית". התכופנו שנינו מתחת למכונית, וראינו את החתולה ואני חייב לומר לכם **שזאת הייתה חתולה רגילה ככל החתולות שנבראו מששת ימי בראשית.** הבן שלי שואל אותי "אבא, נכון שיש לה ראש גדול?" ענית לו "באמת רואים שזו חתולה לא רגילה".

נכנסנו לבית, עשינו קידוש, אכלנו עוגת גבינה ועכשיו נשאר רק דבר אחד ללכת לישון אבל הבן שלי אמר לי "אבא, אני רוצה להגיד איתך את התהלים" רציתי להגיד לו שאני גמור מעייפות אבל השם הזכיר לי את היסוד הזה - **לא לזלזל.** בלית ברירה נעניתי לבקשתו.

אני חייב לומר לכם שאחר כך בסעודת החג מסביב לשולחן - איזו נעימות היתה לנו יחד, איך הוא הקשיב לי וישב על ידי. **וכל זה למה?** כי כיבדתי אותו באשר הוא. ולכן כעת שארצה לומר לו "אני

עוגות, אין אווירה של לימוד ולי חבל על היום הקדוש הזה, בואי בבקשה נלך לחג להורי", שם יש אווירה של לימוד, עם הרב של הקהילה שמוסר שיעורי תורה כל הלילה. אתה יוצא מהלילה גדוש ומלא, מה את אומרת?"

עונה לו האשה: "תגיד לי כמה שטויות אתה יכול להוציא מהפה תוך דקה? אתה לא שם לב שאתה מבלבל את המח עם השטויות שלך? איך בכלל העלית על דעתך שאני אהיה אצל אמא שלך? מה אעשה עם לבד יומיים? אני אשתעמם מהרגע הראשון ועד האחרון. אבל לעומת זאת אצל ההורים שלי יש לי את האחיות שלי, את הגיסות, יש לי מי שיטפל בילדים, שם אני לא אשתעמם יומיים".

עד כאן כביכול זו שיח מוכר. אבל האם שמתם לב? הבעל אמר את דעתו בצורה מכובדת ויפה ואילו היא ההתייחסות שלה היתה שדעתו היא "שטויות", יש רק דעה אחת והיא הטובה - **הדעה שלה.**

כיצד היתה צריכה להיות התגובה שלה? תרשו לי להציע: "קודם כל רציתי להגיד לך שאני מאד מעריכה את זה שחשוב לך הלימוד של הלילה אבל בוא תשמע, יש עוד כיוון, מה דעתך אולי לחשוב גם עליי ועל הילדים? במשך יומיים אני אהיה אצל ההורים שלך, זוג מבוגרים, אני אהיה לבד עם הילדים בלי עזרה, אתה תשאיר אותי לבד עם הוריי בלילה (מישהו שם נוחר ואני לא מצליחה להירדם), אלו יהיו יומיים של גיהינום בשבילי, אני בהחלט שומעת את מה שאתה אומר אבל אולי כדאי שתשקול גם את הצד שלי שאצל הוריי יהיה לי יותר קל".

מה תרויחי בתגובה כזו? את הבעל בעצמו!!! כי להגיד לשני "כמה שטויות אתה יכול להגיד בדקה?" אז עשית מהבן זוג שלך אפס. ואחר כך כשתגיד לו "חיים שלי, אתה החמצן שלי" הוא לא יקנה את זה כי הוא ראה איך זלזלת בו אתמול כשהוא אמר את דעתו.

הבן זוג שלך אינו אוויר! יש אחד שיש לו שישה ילדים החליט שהוא עושה הליכה ונעלם. הוא לקח את הבגדים שמתאימים להליכה ונעלם. אישתו מצלצלת אליו והוא לא עונה. הוא חוזר אחרי שלוש שעות ואישתו אומרת לו "איפה היית?" **"יצאתי להליכה..."**

"למה? אתה לא יכול להגיד לי אישתי היקרה, אני יוצא להליכה זה בסדר?"

הוא מתעצבן: "מה כבר עשית? יצאתי להליכה, שמירת הבריאות. מה כבר קרה?" הויכוח ממשיך עד שהוא מסכם, "אני לא חושב שעל כזה דבר צריך להודיע". בוום. **היא נפגעה עד עמקי נשמתה.**

למחרת הוא שלח לה הודעות מהעבודה: אהובתי, יחידתי, נשמתי וכו'. היא שלחה לו "אתה יכול לשלוח את המילים שלך למכבסה".

אשתו אמרה לי אחר כך - "אני אפס מבחינתו, מה שוות המילים שלו?"

"זאלה יעמדו על הברכה"

"זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפיו הנאמנים ומפיצי העלון ובי"ב זכות הבעש"ט ו' אשר תגן עליהם אכ"ר"

ההצלחת הנוראית בן מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פנחס וכל משפחת אזוראי בבני חיי ומזוניה
להצלת משה' כהן, משה' לוי אברהם, משה' תמם, שיי רחל |

לעילוי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בוליסה, ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעימה, לע"נ ניסים סימו בן עליזה ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל

ר' אברהם רחניא

רפלקטולוג בכיר

סימן ל' אורח א"ת, ה' גי' א"ב ב"ה

רפואה פורצת דרך

מנשיר תדרים בינלאומי מאבחן ומרפא בריח ומנטה

09-8650524 | 052-7674619/8

כבר לא שקופים

פינת הסיפור השבועי של 'אשת חיל'

אני מבקשת מכולם לשבת... גם אתם ההורים בכניסה... אתם נראים מודאגים מה הבעיה? אהה הבנתי... אתם מחפשים את הילדים שלכם? הם נעלמו... טוב, אני מציעה שתקשיבו לסיפור ואז בעזרת השם תמצאו את הילדים האבודים... מוכנים? מתחילים:

הי הייתה ארץ רחוקה ושמה: "ארץ המוכיחים", התושבים של הארץ הזאת היו אנשים חכמים מאוד מאוד, הם ידעו את כל חוקי הארץ וגם את חוקי היקום ובתור תושבים חכמים הם היו רגישים מאוד לטעויות או לטיפשויות. כשהם נתקלו בהיפך החוכמה הם מיד היו מוכיחים! ובעוצמה! ישירות, בלי חוכמות, מעמידים על הטעות ומיד: בכל מצב, בכל מעמד, לכל אדם, גדול או קטן. כך הם חיו בארץ המוכיחים. הארץ הייתה די מבודדת... לא היו בה אורחים. האמת, שכולם פחדו להגיע לארץ המוכיחים, הייתה שם אווירת פחד ופשוט לא נעים. בארץ הזאת לא היו פושעים וזה נהדר, בארץ הזאת לא היו מאחרים להגיש שום מס, לכן השוטרים היו מחוסרי עבודה ובתי המשפט ריקים. כי כולם את כולם היו בפקודם מוכיחים!

נשמע נפלא? נכון? אז תקשיבו עד הסוף: לארץ הזאת הייתה בעיה רצינית - לא היו בה ילדים מתבגרים, לא היה להם דור המשך... אמנם הילדים היו נולדים ברוך השם... אבל אט אט היו הם הופכים להיות שקופים ועד גיל הבגרות היו בודדות נעלמים! בתחילה הילדים היו מאבדים את יכולת הדיבור, פתאום היו נעלמות להם הפנים ואז הידיים, ואז הרגליים, ואט אט כל הגוף, עד להיעלמות הילד כולו. אנשי הארץ היו עצובים, אובדי עצות. ניסו כל סוג של תרופה. אבל, בארץ המוכיחים לא נעצרה התופעה: לא היו בה ילדים מתבגרים בכלל, עד הבגרות הסתובבו שם ילדים אבל כשהם חצי שקופים ואז היו נעלמים... מוזעזעו!!! יום אחד הגיעו לארץ המוכיחים זוג הורים להתיישב כתושבים חדשים מיד הגיעה משלחת מטעם הממשלה להסביר להם פנים לתת להם את ספר החוקים ולהזהיר אותם שכאן ילדים בסוף נעלמים. ההורים חיכו בנועם לסביבה ואמרו שהרב שלהם (רב כזה שכולו אושר) שלח אותם לארץ הזאת, הם בשליחות. וכך עברו הימים ולזוג נולדו תאומים. והנה הפלא ופלא הילדים גדלו רגיל, וצחוקם נשמע למרחקים. הם גדלו וגדלו והנה הם הפכו לנערים מתבגרים. בארץ המוכיחים הייתה פליאה גדולה, ולכן ארגנו משלחת נוספת מטעם הממשלה לברר את סודה של המשפחה. לכולם זה מחזה מאוד נדיר לראות ילדים מתבגרים... פלא עצום!

מה הסוד שלכם? שאלו המשלחת את ההורים - אין לנו סוד, אנחנו סתם הורים רגילים! אז מה אתם עשיתם שונה מאתנו? הרי עובדה שהילדים שלכם לא נעלמו... בעוד הם מדברים נכנסו הנערים לבית כשהם מלכלכים את הרצפה בנעלי הבוץ ועוד שהם איחרו להגיע בזמן לשיעור הנגינה והמורה מחכה... מיד נעמדו האורחים וקויו לשמוע את ההורים מוכיחים את הנערים שעשו טעות גדולה. אבל, ההורים ביקשו מהנערים בעדינות לגשת להתרחץ ולהזדרז לשיעור הנגינה. המשלחת הייתה נרעשת! מה?!! אתם לא מוכיחים? הנערים יגדלו להיות פורעי חוק ואפילו גנבים! אל תדאגו אנשי משלחת יקרים אנחנו נשוחח איתם מאוחר יותר בנועם ורגישות לא באופן ישיר, בעקיפין, דרך משל וסיפור. אנשי המשלחת לא הבינו, מה הבעיה להוכיח על המקום? כאן ועכשיו? ובעוצמה גדולה! הסבירו ההורים: לילדים יש נשמות רכות והם נפגעים כשמדברים מוכיחים אותם ישירות, זה פוגע בהם כל כך והדבר לא רצוי. הנזק של התוכחה עולה על התועלת ויש המון זמן ומרחק עד לגדילה שלהם הסופית... והרב שלהם לימד, שדווקא למתבגרים נפש רכה ורגישה יותר מהילדים הקטנים, לכן על המתבגרים שומרים יותר מהפגיעה.

- איש זקן וחכם מהמשלחת כבר הבין... הם יפגעו עד כדי העלבה? עד כדי העלמה? ההורים השפילו מבטם ולא ענו... הם לא רצו להוכיח את המשלחת מארץ המוכיחים... יצאה המשלחת מבית ההורים. בתבונה גדולה הגיעו לממשלה, לדין דחוף שבסופו מיד הכריזו על חוק חדש בארץ המוכיחים: מהיום, כך נקבע, בדעת רוב וחוכמה, "אין להוכיח ישירות אף ילד או ילדה רק בדרך עקיפה דרך סיפור או משל, לא ליד אנשים אחרים, גם לא בעוצמה. זה לא חייב להיות מיד, אפשר לחכות ולשוחח כשזה נראה מתאים. אין לחשוש שהם יגדלו להיות פורעי חוק, ההיפך הם יהיו חזקים נפשית ושומרים ובעזרת השם גם נראים! וכפליים החוק הזה חל על המתבגרים! וכך הוסרה הצרה מארץ המוכיחים שהחליפה את שמה לארץ המחכים. מחכים בסבלנות לילדם שיבין, ועד אז מסבירים לו בסיפור ובמשל, אט אט מכל פינה נשמעו צחוקם של ילדים ואיתם הגיעו התקווה והמשך החיים. ורב האושר להורים, לילדים ולמתבגרים.

איזהו החכם? הרואה את הנולד!

הורים שהקשיבו לחוק החדש ראו את ילדיהם שנולדו והתבגרו והמשיכו את דרכם הטובה. הם לא מיהרו לחנך ולהוכיח בעוצמה, אלא חיכו לשעת כושר ואושר נכונה.

וזה, הורים יקרים - כל התבונה!

תְּבַקֵּשׁ מֵהֵשֶׁם כֹּה יִתְעַשֶׂה

יום רביעי, השעה 8.30 בבקר. כְּתוּבָה ד'.

כָּל הַיְלָדִים מִתְפַּלְלִים שְׁחִרִית. רק מוטי לא מְצַלֵּחַ לְהִתְרַפֵּז בַּתְּפִלָּה וְהָרַב כָּל רֵגַע יַעֲרִיר לוֹ "מוטי, תְּסַתְּפֵל בְּסִדּוּר בְּבִקְשָׁה" וּמוטי קוֹרֵא וּמִתְפַּלֵּל אֲבָל לֹא מְצַלֵּחַ לְהִתְרַפֵּז... זֶה כְּבָר יָמִים שֶׁהוּא מְרַגֵּשׁ שְׁמֵמֶשׁ קִשָּׁה לוֹ לְכוּן בַּתְּפִלָּה...

סוּף סוּף הַצְּלָצוּל הַגּוֹאֵל וְכֹלֵם יוֹצֵאִים לְהַפְסָקָה. הָרַב קוֹרֵא לְמוטי לְגַשֵּׁת אֵלָיו: "מוטי, שֵׁב בְּבִקְשָׁה". מוטי מִתְיַשֵּׁב מוּל הָרַב "כֵּן, הָרַב".

הָרַב: "מוטי, חֲמוּד, מָה קוֹרֵא בְּזִמְנֵן הָאֲחֵרוֹן? לְמָה אֲנִי צָרִיךְ לְהַעֲרִיר לְךָ בְּזִמְנֵן הַתְּפִלָּה?"

מוטי: "הָרַב, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מָה קוֹרֵא לִי, קִשָּׁה לִי לְהִתְרַפֵּז בַּתְּפִלָּה וְאֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מָה לַעֲשׂוֹת".

הָרַב: "יֵשׁ מִשְׁהוֹ שְׁמִטְרִיד אוֹתָךְ וּמִסִּיחַ אֶת דַּעְתְּךָ מִהַתְּפִלָּה?" מוטי: "לֹא. שׁוּם דְּבָר בְּרוּךְ הַשֵּׁם".

הָרַב: "אֲנִי מְבִינִי... הַכֵּל בְּסִדּוּר בְּבִיטָה?" מוטי: "כֵּן, בְּרוּךְ הַשֵּׁם".

הָרַב: "בְּרוּךְ הַשֵּׁם. אֶתָּה יוֹדֵעַ מוטי, זֶה מֵאֵד טְבִיעִי שֶׁקִּשָּׁה לְהִתְרַפֵּז בַּתְּפִלָּה. גַּם לִי לְפַעֲמַיִם קִשָּׁה לְהִתְרַפֵּז לְאַרְךָ כָּל הַתְּפִלָּה אֲבָל אֶתָּה יוֹדֵעַ מָה אֲנִי עוֹשֶׂה?"

מוטי: "מָה הָרַב?"

הָרַב: "אֲנִי מְכוּן לְפָנֵי הַתְּפִלָּה עַל אֲנָשִׁים שֶׁאֲנִי רוֹצֵה לְהִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם. לְמִשְׁל, בְּבִרְפֵת "רְפִאנוּ ה'..." אֲנִי מְכוּן עַל אֲמָא שְׁלִי שְׁלֵא כָּל כֶּף מְרַגֵּשָׁה טוֹב וּבְבִרְפֵת "חֻוּנוֹ לְאֶדָם דַּעַת" אֲנִי מְכוּן שֶׁאֲזַכֶּה לְחֻקְמָה, בִּינָה וְדַעַת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה. וְאֵלּוּ בְּבִרְפֵת "שִׁים שְׁלוֹם" אֲנִי מְכוּן שֶׁתִּמְיֵד יְהִיֶּה לִי שְׁלוֹם עִם חֲבֵרֵי כָּאֵן בַּתְּלִמּוּד תּוֹרָה".

מוטי: "הָרַב מִתְכַּוֵּן שֶׁלְאַרְךָ הַתְּפִלָּה אֲכַוֵּן עָלַי וְעַל קְרוֹבֵי אוֹ חֲבֵרֵי?" הָרַב: "נְכוּן מֵאֵד, מוטי".

מוטי: "נִזְכַּרְתִּי, אֲנִי גַם יְכוֹל לְבַקֵּשׁ מֵהֵשֶׁם שִׁירָחַם עָלַי וְיִזְכֶּה אוֹתִי לְהִתְרַפֵּז בַּתְּפִלָּה 'אָבָא, אֲנִי מְצַד עֲצָמֵי לֹא מְצַלֵּחַ לְהִתְרַפֵּז בַּתְּפִלָּה בְּבִקְשָׁה תְּרַחַם עָלַי שֶׁאֲזַכֶּה לְהִתְפַּלֵּל בְּרַפּוּז וּבְכֻנָּה כִּי אֲנִי חֲסַר אוֹנִים בְּלַעֲדִיךָ".

הָרַב: "וְאוּו, מוטי, מִדְּהִים. הִיכֵן לְמִדְתָּ אֶת זֶה?" מוטי: כֵּן - דְּרָךְ הַבְּעַל שֵׁם טוֹב".

הָרַב: אֲשֶׁרִיךָ, מוטי, זְכִיָּת!

מוטי: תּוֹדָה רַבָּה, הָרַב, עַל הַהֻקְשָׁבָה וְעַל הַעֲצָה הַטּוֹבָה. הָרַב: 'וְתוֹדָה לְךָ עַל לִמּוּד מִדְּרָךְ הַבְּעַל שֵׁם טוֹב".

יְלָדִים חֲבִיבִים, תְּבַקְשׁוּ מֵהֵשֶׁם וְהַכֵּל יִתְגַּשֶׁם!

שִׁבְתֵּי שְׁלוֹם. לִיאֵת כֵּן שֶׁאֲנוּ, מְסַפֵּלֵת רְגִישִׁית ע"פ דְּרָךְ הַבְּעַל שֵׁם טוֹב - 052-5732470.

יתגדל ויתקדש שמיה רבא

עובדה: הפצת גליונות דרך הבעש"ט מביאה לך ישועות בשטח!!!

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530

